

"Soatan – Düwel – Donnerkiel"

„Soatan – Düwel – Donnerkiel“ | Autor: Alexander Himmermann (* 04.06.1931)

„Soatan“, „Düwel“, „Donnerkiel“ – dräi Wöörde – dräi Flöuke! Oawwer wenn säi oalle up äinmol utstoit` t wä` t, dann mot jä wat gans Laiges passeert sien.

Et was sau kott vo` n leßten Kriege. Bi Sapkemeggers up` n Huowe göng oalles sinen aulen Gang. Dräi Generatiounen – däi Aule, däi Vahr un däi Junge – däi dä` n tohaupe iähr Bestet, ümme däi viäle Arbäit up` n Hoff to down.

Et was` n häiten Summerdag wiän – nu was et in` ne Aumtied. Däi Aule satt tofriär uppe Häxelkissen, smockde sine lange Piepen un lusterde up dat Friäten un Snuwen van Max, dem Piärde. Max hadde den gansen Dag voa däi Mäggemaschinen gauhn most, ümme den leßten Roggen dale to kriegen. Et hadde oalles best klappet. Däi Junge hadde oas twiälf jöähriger Buck dat eeste moal däi Läiten in` ne Hand nuohmen, däi häi, däi Aule, süß ümmer Joahr foa Joahr bi` n Arden gar nich ut däi Hand gaiw. Wat hadde däi Junge sau pritzk un stolt up däi „Mc Cormick“ siäten! Oawwer däi Aule hadde sick van` ne muon sau wat kluomerig follt, un häi hadde to den Jungen säggt: „Junge, sett du di vandage uppe Mäggemaschinen!“

Dat Afleggen, dat hadde wi ümmer däi Vahr dauhn, sien Süöhne; dat konn käiner biäter oas däi. Äing` s konn häi, däi Aule, gans tofriär met sienem Naulaut sin. Oawwer manges duchte em, dat däi Süöhne mähr an Tenterigge oas an` ne Buerigge Lussen hadde. Auk nu satt däi wä in` n Immschuer achter däi Imme. Häi was` n rainen Quätkemäs! Gout, dat däi Junge mähr noa em oarde! Wat göng däi uppe Giensiete van` ne Diäl bien Kouhstallaffmessen to Klange! Äine Fuorkfull noa däi ännern flöüg ut däi Kouhstallklappen. Jau, däi Junge oarde noa em, doa stöök äin Buer drin!

Doa, Max snuwede noa äinmoal gans luut in` ne Krüppen – dat bedudde: ick häwwe oallens lieg friäten, un nu häwwe ick Doast! Däi Aule un Max, dat was` n Poar, dat sick siet viälen Joahren gans genau kennde, wau mannig äine Fuur hadden säi tohaupe plöüget!

Däi Aule stönnt up, kraig sick den Wateremmer un sluffkede nau däi Pumpen in` n Waskoarde. Hai hadde Last, denn vullen Emmer wä trügge noan Piärstall to slüerden. Dat Wiär was doch vandage – duchte em – düchtig benowwet; äin Gewitter laig in` ne Lucht. Wau gesägg, häi folde sick wat kluomerig un mösse eest uppe Häxelkissen sitten gauhn un sick ressen. Oawwer Max hadde Doast un kloppede met` te Föüte van binnen gigen däi Piärstallsdüeden. Däi Aule riskede sick up, naimp denn vullen Wateremmer, makede däi Piärstallsdüeden löß un – bomms! – tickede em Max gans kott met` te Niäsen an` t Bill; woall oas Stroaffe foa dat lange Töüben up` t Water. Däi Aule slöüg trüggeut langes dahl up sienen krummarbäit` ten Rügg. Äin Woart kraig häi noa herut: „Soatan!“

Güst in demm Augenslag kaimp däi Vahr met sine langen Bäine üöwern Hoff bassen, oas wenn däi liefhaftige Düwel sümmes achter em hiär wöer. Oawwer et was blauts äin Swarm Immen, däi häi woall to dull tierget hadde bien Hanigwegniährmen. Twäi odder auk dräi Stiärke, dat makede demm Immen-

pappen gar nix ut, dat wöern foa em jä nur sau lütke Jocke – gout giegen denn Rheumatismus, däi em in leßter Tied af un an quiälde. Nai, düt moal waß` t laiger! Son` n half Dutz Stiärke hadden em däi Äuse oall versett` t – nu gaif et nur noch äins: Utrieten. Kott foa däi Niendüeden laig äin Haupen van frisker Kouhschiete, denn häi in siener Naut nich säihn hadde. Häi rutskede ut un konn bi` n Lieggengauhn güst

noa stüöhnen: „Düwel!“

Auk däi dräi Kögge in`n Stalle hadd`nd vandage up`n Balge. Laig et an`ne bietsken Fläigen, däi iähr bi däi Gewitterlucht käine Ruhe gönnden? Orre hadde däi Junge säi met`n Fuorkenstell tou dulle an`ne Mäse kiddeld? Heidewitzka, däi in`ne Midde stönnt, was däi Laitkouh. Wenn säi an`n Bande hott`t wöüden, göng säi ümmer votten an. Säi kaik lurig düe däi Faskeln un soig, wat sick voa iähr uppe Diäl affspiälde. Doa – met äinmoal – roggde sick auk iähr lütker Kouhverstand. Gedacht – gedauhn! Met iähren langen Stäht – knüppelhatt van droachter Kouhschiete – slöüg säi denn Jungen twass dür`t Gesichte. Demm föült voa luter Schreck däi Meßfuarken ut de Hand un kann nur noach flöüken: „Donnerkiel!“

Däi Mannslüe, däi is wieder nix passeert, un däi Aumdarbäit is auk noa feddig woaden. Däi Mamme oawwer, däi bien Swienekiärdelböüten was, häff oallens säihn un beliäwet. Ännern Dages häff säi`t mi vertellt. Doabie höült säi sick ümmer noa denn Buuk voa Lachen, woabie iähr däi Traunen üöwer däi glöünigen Bäckskes rullden.